

APOSTAR I NO APOSTATAR

Dissetè durant l'any © Déu per a pensar – Dr Mn Jordi Castellet

L'aposta de Pascal (+1662) ens remet a aquest autor genial de l'inici de la modernitat. Davant del racionalisme del seu contrincant intel·lectual, Descartes (+1650), Pascal reprenia l'atenció del que és central en la vida de la persona. Cadascú ha d'apostar en la seva existència per ser dels de Déu o anar totalment al marge. Els que aposten per viure segons Déu tenen totes les possibilitats de guanyar l'aposta. Primera, perquè si al final del seu pas per aquest món es troben amb Déu, aleshores hauran guanyat l'aposta. En canvi, si al final de la vida resultés que Déu no hi fos, aleshores també haurien guanyat, perquè la seva existència hauria tingut sentit, carregada de fe, d'esperança i d'amor; essent un estil de vida que haurà valgut la pena.

Anem ara als que visquin apostant contra Déu, que segur que perden. Perquè, per començar, el seu estil de vida no tindrà els punts d'orientació necessaris per a poder gaudir d'una vida coherent i plena. Segonament, si resulta que al terme de l'existència Déu espera, aleshores hom haurà llençat tot el seu temps i no tindrà ja ocasió d'accedir a la salvació, si no fos per la infinita misericòrdia divina. Per tant, cal apostar i no apostatar. Apostar per Déu, deixar de banda aquells punts de la nostra vida que s'allunyen del Déu veritable de Jesucrist i de la seva revelació a la humanitat.

De la mateixa manera, l'evangelí del tresor amagat en el camp ens dona pistes, en la figura d'aquell home que aposta tot el que té a fi d'apoderar-se del tresor que ha estat cercant al llarg de la seva vida. Ell ha nascut per a trobar-se aquella ingent riquesa (Mt 13,44-52), perquè la vida humana es podrà entendre segons el concepte que es tingui de Déu i de l'aposta que s'hagi fet per ell: si es juga tot o es mira de córrer una estratègia sense riscos?

Però, potser, caldria deixar-se de banda subtileses i adonar-se que el qui realment ha apostat és Déu mateix; perquè ell ha apostat realment per nosaltres en Jesucrist. Mitjançant el seu fill, ha mostrat a la humanitat el real, veritable i autèntic camí de vida a emprendre.

Malgrat tot, en l'època de la modernitat, hom pretén viure com si Déu no existís; un pensament i convicció esdevenint d'una gran força erosionadora per a la vida de la fe. Si hom no la sap contrarestar o encaminar correctament, pot acabar veient-se immers en la destrucció personal, però per extensió, de la societat i de la nació a la qual pertany.

Per altra banda, a aquell que demani demostrar

l'existència de Déu, caldrà respondre-li que, primer de tot, el que cal és, més aviat, demostrar la seva no-existència. Serà més fàcil la primera que la segona. Que Déu existeix i que ha existit en la història de la humanitat es pot entendre comprovant el teixit al voltant de la matriu del contacte dels homes amb la divinitat. Així s'endevina en les antigues civilitzacions de Babilònia, d'Egipte, de Grècia o de Roma.

O sigui que, més que parlar de la història de la humanitat, es podria parlar de la història de les divinitats, de la història de Déu, del seu progrés al llarg del temps i de quina manera la vida humana s'ha organitzat a l'entorn del concepte i de l'experiència d'un déu o d'un altre. Si els déus són sanguinaris i violents,

els homes justifiquen la seva set de sang i de violència. Si els déus són jutges severs, la vida humana es converteix en un judici implacable i l'home es torna temorenc davant del jutge suprem i implacable. Si els déus són volubles, canviant, viciosos, enduts per les passions, com ho eren els grecs i els romans per exemple, aleshores la civilització s'encamina igualment en la mateixa direcció.

Cal valorar com el cristianisme neix, precisament, en el si de les religions paganes romanes i gregues. Pau predicà a l'Areòpag d'Atenes,^{Ac 17,16} al peu de l'Acròpolis i de la gran estàtua de la deessa Atenea. Va voler mostrar una nova orientació vital, més alta, més

espiritual i transcendent de la naturalesa humana. La limitació de les religions antigues, massa humanes, i a la inversa del cristianisme, es troba en el fet que són els homes els que han creat els déus a la seva imatge i semblança, reflectint tots els seus vicis i virtuts.

Només quan arriba la revelació de Déu en Crist, aquell que dona veritable sentit a la revelació de l'AT, esdevé possible conèixer el veritable rostre de Déu. «^{Jn 6,46}No és pas que algú hagi vist el Pare: només l'ha vist el qui ve de Déu; aquest sí que ha vist el Pare.» L'error rauria en el fet que hom cregués que Déu s'hagués d'emmotllar a les accions i conviccions humanes i no a la inversa. Déu roman sempre transcendent, anant constantment més enllà. Són els homes els que es troben en la contínua recerca de la presència de Déu en la pròpia vida. Serà un bon senyal de la realitat autèntica divina que Déu despisti l'home i el superi, que no se l'acabi de comprendre, perquè ell continua escrivint recte amb línies tortes. «^{Mt 6,33}Busqueu primer el Regne de Déu i la seva justícia. La resta la rebreu de més a més.»

